

PHẬT NÓI KINH TÁM ĐỨC CỦA BIÊN
Hán Dịch: Đồi Diêu Tần, Tam tạng Pháp sư Cựu Ma La Phục

Việt Dịch: HT. Chánh Lạc

---o0o---

Nguồn

www.quangduc.com

Chuyển sang ebook 18 – 8 - 2009

Người thực hiện : Nam Thiên – namthien@gmail.com

Link Audio Tại Website <http://www.phatphaponline.org>

---o0o---

Nghe như vậy:

Một thời Phật du hóa bên bờ sông Thời Tại, nước Vô Thắng. Thường lệ vào ngày thứ mười lăm Ngài nói giới kinh cho các sa môn nghe, nhưng bây giờ cũng vào ngày này thì Ngài lại ngồi im lặng thật lâu chẳng nói. Tôn giả A Nan sửa lại y phục, quỳ xuống thưa rằng:

–Các Sa môn đã ngồi ổn định, muốn được nghe pháp thanh tịnh.

Đức Thế Tôn vẫn im lặng. Tôn giả A Nan ba lần đứng dậy thưa:

–Đã nửa đêm rồi, mong Thế Tôn có thể nói giới kinh.

Đức Thế Tôn bèn nói:

–Trong các sa môn có kẻ ô uế vẫn đục, dùng tâm tà làm điều sai trái, lời nói và việc làm ngược với giới hạnh của sa môn, thần thái rất nặng nề, không phải kẻ hạ tiện thì ai có thể chấp hành được, làm cho sự sạch, dơ chống trái nhau cho nên ta không nói.

Tôn đức Mục Liên nhất tâm nhập định, dùng đạo nhãn thanh tịnh quán sát thấy rõ tâm vị (Tỳ kheo) kia có hành vi đáng vứt bỏ. Tôn giả Mục Liên bảo vị kia rằng:

–Hãy đứng dậy, đây không phải chỗ ngồi của người thế tục.

Nhưng vị kia vẫn không đứng dậy, tôn giả liền nắm tay kéo ra ngoài, bảo rằng:

–Người không phải là bậc chí đức, trong lòng ôm sáu thứ tà, sao lại dám đem cái thân hôi thối này mà ngồi trên tòa Thiên hương? Người là loại người vứt bỏ, không phải sa môn.

Tôn giả Mục Liên liền trở về ngồi lên tòa thanh tịnh. Đức Phật bảo tôn giả Mục Liên:

–Tại sao kẻ ấy ngu si đến vậy? Đã dùng ví dụ rõ ràng như vậy mà không chịu ra, chờ nắm tay kéo mới chịu ra.

Đức Phật bảo sa môn:

–Hãy lắng nghe ta nói.

Các sa môn thưa:

–Thưa vâng, chúng con xin thọ giáo.

Đức Phật dạy:

–Hãy xem biển lớn kia có tám đức tốt đẹp. Nó rộng lớn mênh mông, độ sâu của nó, đáy của nó không lường được, càng xuống càng sâu, nó làm chướng ngại không có gì bằng. Đó là đức thứ nhất của biển.

Nước thủy triều hề đúng giờ thì dâng không có thất thường. Đó là đức thứ hai.

Biển cả chứa các châu báu, chẳng gì mà chẳng có, biển cả không dung chứa tử thi hôi thối, gió thần sẽ thổi lên trên bờ. Đó là đức thứ ba.

Biển cả có các châu báu, đó là: hoàng kim, bạch ngân, lưu ly, thủy tinh, san hô, long vân, minh nguyệt, thần châu, ngàn vạn thứ kỳ dị. Đó là đức thứ tư.

Khắp thiên hạ có năm con sông lớn đều chảy ra biển, dòng nước ở Tây gọi là Hằng, dòng nước phía Nam gọi là Tà Vân, dòng nước ở phía Đông gọi là Lương Hà, còn gọi là Sa Lục, còn gọi là A Di Việt, dòng nước ở phía Bắc gọi là Mặc. Nước của năm sông tuôn chảy đều đổ vào biển, chúng đều bỏ tên cũ, chỉ gọi chung là nước biển. Đó là đức thứ năm của biển vậy.

Năm sông, vạn dòng nước lúc trời hết mưa dầm nước từ trên trời rơi xuống đất, nước mưa lại rơi xuống sông, lại chảy ra biển, mà nước biển vẫn y như cũ, chẳng có tăng giảm. Đó là đức thứ sáu.

Trong biển có các loài cá, thân hình to lớn, đồ sộ, thân cá thứ nhất dài bốn ngàn dặm, thân cá thứ hai dài tám ngàn dặm, thân cá thứ ba dài một vạn hai ngàn dặm, thân cá thứ tư dài một vạn sáu ngàn dặm, thân cá thứ năm dài hai vạn dặm, thân cá thứ sáu dài hai vạn bốn ngàn dặm, thân cá thứ bảy dài hai vạn tám ngàn dặm. Đó là đức thứ bảy.

Nước biển toàn vị mặn, trong ngoài như nhau, đó là đức thứ tám.

Vì những lẽ đó cho nên Thần Long Chất Lượng trong lòng sung sướng mà thích ở trong biển.

Điều diệu của kinh ta cũng có đức to lớn, cứ đọc mãi mà vô cùng tận, ý nghĩa của nó ngày càng sâu, dù Phạm, Ma hay Đế Thích cũng không thể đo lường được. Giống như biển xa rộng, thâm sâu khó lường, vì lẽ ấy cho nên các sa môn đều ưa thích kinh. Đó là đức thứ nhất.

Các đệ tử của ta cùng nhau đốc suất tụng kinh, tọa thiền, lễ nghi, cách thức to lớn, không mất thời nghỉ, giống như nước biển không thất thời trước khi dâng lên bờ. Đó là đức thứ hai.

Pháp của ta thanh khiết, chỉ ở nơi đạm bạc, y thực được cúng dường, không chứa cho nhiều. Nếu có sa môn chí thú ô uế bị pháp đàn tấn, không được ở chung, giống như biển rộng bao la không dung chứa thân chết hôi thối. Đó là đức thứ ba.

Kinh của ta dạy có nghĩa lý đầy đủ, sa môn tư duy một cách sâu xa, rèn luyện bỏ tâm ô uế, tham dâm, sân hận, tật đố, ngu si, các uế. Giống như mài

gương ngọc, khi chất dơ đã hết, lại quét sạch những bụi dơ li ti trên đó, thì chẳng gì mà chẳng hiện. Một, ngồi tư duy về nguồn gốc sanh tử từ xưa thì chẳng gì mà chẳng biết. Hai, suy tư thấy vạn vật trong thiên địa như huyền thật, hề có tụ hội, chắc chắn phải có biệt ly. Ba, thường khởi lòng từ, thương thể gian ngu si mê hoặc, làm việc điên đảo, không tự biết đó là mê lầm. Bốn, tự suy tư một cách tinh túy, đã biết được đời xưa, lại chiếu thấy vị lai, thần hồn của chúng sanh sẽ xu hướng về đâu; hướng đạo của ta lấy tâm thanh tịnh làm châu báu. Sa môn bỏ ô uế được hạnh thanh tịnh, trong lòng hoan hỷ, giống như vị thần Chất Lượng kia yêu thích các báu trong biển. Đó là đức thứ tư.

Đạo của ta to lớn, hợp mọi người thành một, dòng vua chúa, dòng Phạm chí, dòng quân tử, dòng hạ tiện đến để làm sa môn đều bỏ cái họ gốc của mình, lấy đạo mà thương yêu nhau; trí ngu đồng cố gắng, ý như anh em, giống như các dòng nước hiệp lại gọi là biển. Do vì điều này, sa môn vui thích. Đó là đức thứ năm.

Đạo của ta vi diệu, kinh điển thì uyên áo, kẻ thượng sĩ đặc đạo:

1. Gọi là Cầu Hạng
2. Gọi là Tần Lai
3. Gọi là Bất Hoàn
4. Gọi là Ứng Chơn.

Đạo của Ứng Chơn là trong tâm thì thanh tịnh như hạt minh châu trên trời, đức tánh tàng trữ, phân thân tán thể, sống chết tự do, sống lâu vô số, cũng không già bệnh. Giống như biển cả có các thần Long Ngư, chính vì lẽ đó mà sa môn đạo Thích. Kinh sách của ta ý nghĩa tốt đẹp như cam lồ, Tiên thánh không nghe, Phạm Chí ít thấy. Từ xưa đến nay chẳng có gì mà chẳng ghi chép trong kinh; trong ngoài đều chơn chánh, giống như toàn cả biển đều là vị mặn. Chính vì lẽ đó mà sa môn thích đạo. Phàm ai xem kinh của ta thì ý họ đều hướng về Vô vi. Biển có tám đức kinh của ta cũng vậy.

Tôn giả A Nan lại đứng dậy đánh lễ đức Phật và bạch rằng:

–Mặt trời ở phương đông sắp sáng, cúi mong đức Thế Tôn nói trọng giới.

Đức Thế Tôn bảo:

–Từ nay về sau ta không nói giới kinh nữa. Có giới mà không giữ thì e rằng sẽ làm cho thần sấm sét càng thêm ra oai tức giận. Chính vì lẽ đó mà ta không nói giới kinh. Từ nay về sau các người hãy thay nhau kiểm điểm sách tấn. Cứ mười lăm ngày, hội lại mà nói giới kinh.

Các Tỳ kheo đều đứng dậy, đánh lễ sát chân đức Phật.

PHẬT NÓI KINH TÁM ĐỨC CỦA BIÊN

--- o0o ---

Hết